

یادداشت زندانیان اعتصاب کننده (۱)

از این پس کمیته نامه ها، یادداشت و مقالات زندانیان اعتصاب کننده را که به طرق گوناگون دریافت میدارد از طریق پایگاه اطلاع رسانی خود انتشار و به رویت عموم خواهد رسانید. انتشار این مطالب فقط با ذکر اسم مستعاری که نویسنده زندانی اختیار کرده است مجاز میباشد.

چرا سینهچاکان مبارزه مدنی دم فرو بسته اند؟!

الف. شامات (زندان ارومیه) : ده روز از اعتصاب عمومی ما زندانیان سیاسی کرد در زندان های جمهوری اسلامی می گذرد. در طول این ده روز بیشتر زندانیان سیاسی کرد در تهران، سنندج، ارومیه، مهاباد و سقز به این اعتصاب پیوسته اند و بیش از صد نفر در این اعتصاب غذا شرکت جسته اند. این اعتصاب نمود کامل یک مبارزه مدنی مسالمت آمیز و آشتی جویانه است که مبارزان در راه احقاق حقتان برگزیده اند، نمود کامل فداکاری و از جان گذشتگی انسان های فداکاری است که در راه آرمان هایشان ، آزار جسم را از یاد برده اند، همان فداکارانی که تا دیروز سبعانه ترین و وحشیانه ترین شکنجه ها را متحمل شده اند و امروز نیز سختی و آزار اعتصاب را بر خود هموار کرده اند.

در طول این ده روز از سوی برخی احزاب و نهادهای کُردستانی حمایت هایی از این اعتصاب غذا به عمل آمد. برخی احزاب به صدور بیانیه ای اکتفا کردند و برخی دیگر از سازمان ها و نهادها فعلا نه تر به حمایت پرداختند. اما در این میان اکثریت سازمان ها و گروه های ایرانی اعم از پوزیسیون و اپوزیسیون اقدامی در راستای حمایت از این اعتصاب انجام ندادند! گروه های اصلاح طلب، دفتر تحکیم وحدت، نیروهای معروف به ملی - مذهبی، روشنفکران و فعالان سیاسی و بیشتر فعالان حقوق بشری واکنشی هر چند جزئی در رابطه با این اعتصاب غذا انجام نداده اند و در این میان بیشتر گروه های اپوزیسیون نیز ساکت مانده اند.

امروز که " کُردستان سنگر جامعه مدنی شده است " چرا سینهچاکان مبارزه مدنی دم فرو بسته اند؟ این سینهچاکان که به شدت به نقد و نفی حرکت های غیر مدنی می پردازند، چرا امروز در مقابل مدنی ترین رفتار زندانیان سیاسی کرد دم فرو بسته اند؟ مگر آنان خود را مدافع مبارزه مدنی نمی دانند و از این شیوه مبارزه جانبداری نمی کنند؟ در سنندج تا به حال دو تجمع آرام و مدنی در حمایت از این زندانیان صورت گرفته، در مهاباد نیز جمعی آرام صورت گرفته است، ولی تاکنون سینهچاکان مبارزه مدنی کلمه ای در حمایت از - حتی رد - این اعتصاب بر زبان نیاورده اند. مگر همین سینهچاکان نیستند که در صورت زندانی شدن خودی ها به بسیج تمامی نیروها و امکاناتشان می پردازند؟!

امروز که " کُردستان سنگر جامعه مدنی شده است " چرا منادیان دموکراسی و حقوق بشر ساکت مانده اند؟ به راستی آنان نه از سر ترس، بلکه به دلایلی کاملا مشخص سکوت کرده اند، آنان وقتی سخن از کُرد در میان باشد، حال به هر دلیل و علتی باشد، به پیمان نانوشته خود با حاکمیت پای بند هستند و در یک " همبستری ایدئولوژیک " با حاکمان تمامی تلاش و هم خود را به کار می گیرند تا هر چه اسم کُرد و حقوق کُرد را بر پیشانی داشته باشد به حاشیه برانند!

آنان در هر حال از طرح نام کُرد و کُردستان واهمه دارند و ملت کُرد به هر نحوی از انحاء بخواهد به استیفای حقوق خود بپردازد آنان مخالف هستند، حال مبارزه مدنی باشد یا غیر مدنی. و این گونه است که این سینه چاکان دم فرو بسته اند!